

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 10. sierpnia 1907.

Treść: (Nr 180—183.) 180. Rozporządzenie, dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, zastępują dowód należytego ukończenia nauki. — 181. Rozporządzenie, dotyczące osobnego postępowania pod względem dowodu uzdolnienia w poszczególnych miejscowościach z przemyśłami wymienionymi w § 1., ustępie 3., punkcie 53., ustawy z dnia 5. lutego 1907. — 182. Rozporządzenie, dotyczące chwili wejścia w życie przepisów §§ 13. a i 38., ustępu 3. do 6., ustawy o dowodzie uzdolnienia w przemyśłach handlowych w Czerniowcach z dnia 5. lutego 1907. — 183. Rozporządzenie, dotyczące koncesyjonowanego przemysłu przedsiębiorstw pogrzebowych.

180.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907,

dotyczące oznaczenia tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych zastępują dowód należytego ukończenia nauki.

Na zasadzie § 14. d, ustępu 3., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ustawy przemysłowej, rozporządza się, jak następuje:

§ 1.

Świadectwa ukończenia ze skutkiem tych przemysłowych zakładów naukowych, które odpowiednio do norm, przez Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem handlu każdorazem ustalonych, są zorganizowane i w których odbywa się nauka praktyczna i zawodowe wykształcenie w przemyśle krawieckim, zastępują przy zgłaszaniu

przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia na czeladnika, względnie egzamin na czeladnika).

W dodatku do tego rozporządzenia podane są przemysłowe zakłady naukowe, które obecnie odpowiadają warunkom wspomnianym w poprzedzającym ustępie.

W świadectwach odejścia tych uprzywilejowanych zakładów dodać należy następującą klauzulę:

„Świadectwo to zastępuje na zasadzie § 14. d, ustępu 3., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180., przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki (świadectwo wyzwolenia na czeladnika, względnie egzamin na czeladnika).“

§ 2.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., o zmianie i uzupełnieniu ustawy przemysłowej.

Fort wlr.

Marchet wlr.

Dodatek do § 1., ustępu 2. rozporządzenia.

Spis przemysłowych zakładów naukowych.

Szkoły członków gremium zjednoczonych prywatnych zakładów naukowych dla robót ręcznych, szycia bielizny i szycia na maszynie, kroju i krawiectwa w Wiedniu,

zawodowa szkoła krawiectwa stowarzyszenia pomocy dla dziewcząt w Wiedniu,

prywatna szkoła zawodowa dla kobiecych robót ręcznych humanitarnego stowarzyszenia kobiet „Selbsthilfe“ w Wiedniu,

szkoła pracy fundacji Diehla w Wiedniu,

szkoła krawiectwa wiedeńskiego zarobkowego stowarzyszenia kobiet,

szkoła pracy styryjskiego stowarzyszenia przemysłowego w Gracu,

szkoła pracy stowarzyszenia szkolnego gospodyń w Gracu,

szkoła kroju rady nadzorczej szkoły gospodarstwa domowego w Marburgu,

szkoła pracy stowarzyszenia kobiet w Celowcu,

szkoła pracy I. przemysłowego stowarzyszenia kobiet dla królestwa Czech w Pradze,

praska przemysłowa szkoła miejska dla uzupełnienia wykształcenia dziewcząt,

szkoła stowarzyszenia „Ženský výrobní spolek“ w Pradze,

uzupełniająca szkoła przemysłowa dla dziewcząt w Karolinenthalu,

uzupełniająca szkoła przemysłowa dla dziewcząt w Pardubicach,

szkoła pracy dla dziewcząt stowarzyszenia „Ženský výrobní spolek“ w Chrudymie,

kurs sporządzania sukien zarobkowego stowarzyszenia kobiet w Bernie,

szkoła pracy stowarzyszenia „Vesna“ w Bernie,

szkoła pracy „Pöttingeum“ w Ołomuńcu,

szkoła pracy stowarzyszenia „Světla“ w Mezerzcu Wielkim.

181.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 26. lipca 1907,

dotyczące osobnego postępowania pod względem dowodu uzdolnienia w poszczególnych miejscowościach z przemysłami wymienionymi w § 1., ustępie 3., punkcie 53., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.

Na zasadzie § 1., ustępu 4., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany

i uzupełnienia ustawy przemysłowej postanawia się, że wymienione w § 1., ustępie 3., punkcie 53. tej ustawy przemysły rękodzielnicze: „pokostnictwo i lakiernictwo, malarstwo szyldów i napisów, zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo, malarstwo pokojowe“ uważane być mają pod względem dowodu uzdolnienia na niżej podanych obszarach miejscowości, jako wymienione w oznaczonych tu osobnych punktach.

I.

Dla obszaru stołecznego miasta Lincu:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych;
- d) pozłotnictwo i stafirownictwo;
- e) malarstwo pokojowe.

II.

Dla obszaru stołecznego miasta Solnogradu:

- a) pokostnictwo, malarstwo szyldów i napisów, zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, malarstwo pokojowe;
- b) lakiernictwo;
- c) pozłotnictwo i stafirownictwo.

III.

Dla obszaru stołecznego miasta Gracu:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

IV.

Dla obszaru stołecznego miasta Lublany:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

V.

Dla obszaru królewskiego stołecznego miasta Pragi i gmin należących do praskiego obwodu policyjnego:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych;
- d) pozłotnictwo i stafirownictwo;
- e) malarstwo pokojowe.

VI.

Dla obszaru stołecznego miasta Berna:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

VII.

Dla obszaru królewskiego stołecznego miasta Lwowa:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

VIII.

Dla obszaru królewskiego stołecznego miasta Krakowa:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych, pozłotnictwo i stafirownictwo;
- d) malarstwo pokojowe.

IX.

Dla obszaru stołecznego miasta Czerniowiec:

- a) pokostnictwo i lakiernictwo;
- b) malarstwo szyldów i napisów;
- c) zarobkowe malowanie wytworów przemysłowych;
- d) pozłotnictwo i stafirownictwo;
- e) malarstwo pokojowe.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązkowej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.

Bienertł wlr.

Fort wlr.

182.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 30. lipca 1907,

dotyczące chwili wejścia w życie przepisów §§ 13. a i 38., ustępu 3. do 6., ustawy o dowodzie uzdolnienia w przemysłach handlowych w Czerniowcach z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.

Na zasadzie artykułu III., ustępu 5., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczą-

cej zmiany i uzupełnienia ustawy przemysłowej, rozporządza się, co następuje:

Przepisy §§ 13. a i 38., ustępu 3. do 6., powołanej ustawy o dowodzie uzdolnienia w przemysłach handlowych nabierają mocy obowiązującej na obszarze stołecznego miasta Czerniowiec z dniem 16. sierpnia 1907.

Fort wlr.

183.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem wyznań i oświaty z dnia 1. sierpnia 1907,

dotyczące koncesyjonowanego przemysłu przedsiębiorstw pogrzebowych.

Na zasadzie §§ 21. g, 23., ustępu 1. i 54., ustępu 2., ustawy przemysłowej (ustawa z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26.) rozporządza się:

§ 1.

Zakres uprawnień przedsiębiorstwa pogrzebowego może obejmować:

- a) dostawienie przedmiotów potrzebnych do wystawienia zwłok na katafalku, uroczystości pogrzebowych, przewiezienia zwłok, ich grzebania i ekshumacyi;
- b) załatwienie czynności i prac potrzebnych do wykonania funkcyi wspomnianych pod lit. a;
- c) sporządzanie przedmiotów potrzebnych do wykonania wspomnianych pod lit. a funkcyi, tudzież do załatwiania czynności i uskuteczniania prac wspomnianych pod lit. a i b, o ile sporządzanie to nie jest przedmiotem jakiego rękodzielniczego lub koncesyjonowanego przemysłu.

To uprawnienie przemysłowe nie narusza praw kościołów i towarzystw religijnych do wyłącznego odprawiania uroczystych nabożeństw pogrzebowych (funkcyi rytualnych) bez względu na to, czy uroczystości te odbywać się mają w domu żałoby, w domu Bożym, na cmentarzu lub gdziekolwiek indziej, następnie do dostarczania przedmiotów potrzebnych do tych funkcyi, w końcu prawa do bicia w dzwony kościelne, tudzież dostarczania muzyki kościelnej i wszelkich innych służb i czynności kościelnych związanych z funkcyami rytualnymi.

§ 2.

Ubiegający się o koncesję na utrzymywanie przedsiębiorstwa pogrzebowego winni w podaniu podać dokładnie te z oznaczonych w § 1. uprawnień, o które się starają; w razie udzielenia koncesyi należy w dekrecie nadania wymienić szczegółowo nadane uprawnienia.

§ 3.

Starający się o koncesję na utrzymywanie przedsiębiorstwa pogrzebowego mają równocześnie z podaniem o koncesję przedłożyć w pięciu wygotowaniach dokładną szczegółową taryfę opłat.

O ile wypłata przypadających według obowiązujących w danym razie przepisów należitości dla funkcyonaryuszów duszpasterstwa lub też dla innych kościelnych i wyznaniowych organów odbywa się za pośrednictwem koncesyjonowanego przedsiębiorstwa pogrzebowego, należy w taryfie podać wyraźnie przy wszystkich odnośnych pozycjach kwotę przypadającą dla wspomnianych funkcyonaryuszów i organów.

§ 4.

Przedłożoną taryfę opłat zatwierdza władza przemysłowa I. instancyi, której też przedkładać się będzie do zatwierdzenia wszelką późniejszą zmianę taryfy.

Taryfę opłat zatwierdza się w razie udzielenia koncesyi równocześnie z nadaniem tejże przez polityczną władzę krajową.

§ 5.

Zatwierdzenia taryfy należy w szczególności wtedy odmówić, gdy ta nie odpowiada miejscowym stosunkom lub też, jeżeli wspomniane w § 3., ustępie 2. należitości albo wogóle nie są osobno wyszczególnione lub też wyrażone nie w kwotach przez władze powołane oznaczonych.

§ 6.

Taryfę opłat, opatrzoną klauzulą zatwierdzenia, należy w lokalach przedsiębiorstw pogrzebowych dla ruchu stron wyznaczonych przybić w odpowiedniej liczbie wygotowań na miejscu w oczy wpadającym i utrzymywać ją stale w stanie czytelnym.

W razie zawarcia interesu przedsiębiorca obowiązany jest wręczyć stronie w czas egzemplarz za-

twierdzonej taryfy opłat i przy wykonywaniu przedsiębiorstwa ściśle się jej trzymać.

Przekroczenia zatwierdzonej taryfy opłat karane będą po myśli postanowień karnych ustawy przemysłowej.

§ 7.

Ubiegający się o koncesję celem utrzymywania przedsiębiorstwa pogrzebowego winni oprócz dopełnienia warunków wymaganych do osiągnięcia każdego przemysłu koncesyjonowanego, wydanych po myśli obowiązujących w danym razie na zasadzie § 23., ustępu 1., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., przepisów wykazać się dostatecznym ogólnym wykształceniem, odpowiadającym dotyczącym stosunkom miejscowym i zakresowi uprawnień do wykonywania koncesyi, o które się ubiegają, a nadto złożyć dowód odpowiedniego zawodowego wykształcenia.

Władza polityczna jako władza przemysłowa i sanitarna ma — na zasadzie 54., ustępu 2., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., a zarazem w wykonaniu przyznanego jej w §§ 1., 2. i 6. ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, Dz. u. p. Nr. 68., prawa nadzoru w sprawach sanitarnych tudzież przysługującego jej prawa kontroli gmin pod względem spraw policyjno-sanitarnych, tymże gminom w myśl § 4. tuż powołanej ustawy w poręczonym zakresie działania przydzielonych — wydawać dla wykonywania przedsiębiorstw pogrzebowych osobne zarządzenia, któreby były w miejscu wskazane ze względu na powszechną ochronę zdrowia, zwłaszcza w przypadku zaraźliwych chorób i epidemii.

Także poza tem obowiązane są przedsiębiorstwa pogrzebowe przestrzegać policyjno-sanitarnych przepisów i zarządzeń. W razie nieprzestrzegania tych przepisów i zarządzeń, jak i osobnych rozporządzeń po myśli ustępu 1. tego paragrafu przez władze polityczne wydanych, stosować należy postanowienia karne działu VIII. ustawy przemysłowej.

§ 9.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej równocześnie z ustawą z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26., dotyczącej zmiany i uzupełnienia ustawy przemysłowej.

Bienert hr.

Fort hr.

Marchet hr.